עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בן־אמוץ ונתיבה בן־יהודה

עֲשָׂה פֶּסַח ביטוי שמשמעותו: ערך ניקיון יסודי, סידר את חמציו.

א: „תראה איזה בלגן יש לך על השולחן. לא פלא שאתה לא מוצא את המכתב.“ ב: „אל תדאג. כל שלושה חודשים אני עושה פסח ואז כל הדברים שהלכו לאיבוד — צפים בחזרה.“

עַל הַנִּבְּ֫שׁ מחיר המכונית, כפי שהיא עולה לקונה בעת השימוש בה, בניגוד למכירה בחנות.

א: „כמה עולה המכונית שלך?“ ב: „על הכביש?“ * „תשמע לי, זה מכונית בומבה, בסך הכל 92,000. אבל מה — זה מחיר על הכביש.“

כל היום — רק כדורים יש לו בראש

מה נעשה באימפריה של הדוסים?

שערים, שהוא עיתון של פועלי אגודת־ישראל, הוא עיתון נורא מעניין. כבר שלושה שבועות שהוא מפרסם מודעות ברכה לש. ש. רותם. רק בשבת שעברה הוא נתן מודעות ברכה על שלושה וחצי עמודים, מתוך ששת העמודים שלו. אין מה לדבר: ש. ש. רותם איש גדול! מי לא ברך אותו? 28 עיריות נתנו כל אחת מודעה דונם; 7 מועצות מקומיות — כל אחת מודעה; 63 מועצות מקומיות, 47 מועצות אזוריות, 45 מועצות של ערבים. ועמידר, וכל החברות־קדישא, ומפעל־הפיס ואוצר השלטון המקומי, והמנהל שלהם — מודעה לחוד, וגם כל מועצה דתית, ועוד ועוד ועוד — גם איגוד הגזברים.

כמה זה עלה כל זה למשלם המיסים? יא־אללה, איך שמוציאים מהציבור כסף בכוח, כדי לתמוך בעיתון הזה. בטח זה איזן להם את התקציב עד הבחירות.

מה, אתם לא יודעים מי זה רותם? ש. ש. רותם?? שלום שכנא רותם??? לא יפה, איך זה שלא שמעתם עליו, באמת. אז אני אגיד לכם: זה הוא הוא הסמנכ"ל־מינהל במשרד־הפנים! (מעניין לדעת לאיזה מיפלגה הוא שייך). כן! את העיקר שכחתי להגיד לכם, ונורא סליחה. כי אתם כבר בטח מתים לדעת, מה קרה לשלום שכנא, שכולם מברכים אותו. אז תדעו לכם שזה לא היה עולה על דעתכם אפילו בחלום: **מלאו לו שישים שנה!** אתם יודעים מה זה? תארו לכם — שישים שנה! איפה יש אנשים כאלה? זה באמת דבר לא רגיל.

ש. ש. רותם — תרשה גם לנו לברך אותך. מה כבר יכול להיות?

חידון השבוע

מה זה?

מצרפת מצרפת בצורתה הנוכחית, ואז בריטניה ואירלנד

ומי אלה?

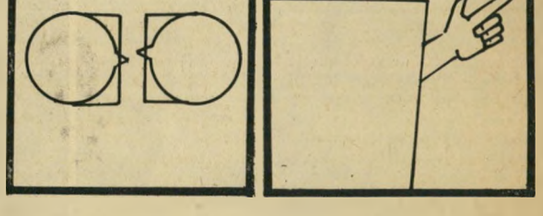

הנובו־חכמים מה הם אומרים:

„כל אוטו שיפלוט עשן — יענשו את הנהג. זהו חוק בל ייעדר!“

(נשמע השבוע מפי איש „סיירת־הבטיחות“)

סיכום תוכניות לשנת 1987

(קומוניקס לעיתונים ממישרד ראש־הממשלה)

„איזו מדינה! יוצאת מהכלל! בבקשה, תסתכלו — אף אחד לא מת. האנשים ההולכים ברחוב נראים מהודרים בבגדי האסטרונאוטים שלהם! הצעירים, שרוצים להשתובב קצת, ואנחנו מרשים להם להקל קצת בלבוש — מסתובבים בינינו כשהם לבושים כמו שחקני הכדורגל האמריקניים: עם כריות בכתפיים ועם מגינים על הברכיים. והעיקר: כולם־כולם עם מסיכות גז! כולם־כולם עם קסדות! תינוקות בעגלה, זקנים מבתי־אבות. לא חשוב! בחוץ או בבית. גם הכלבים והחתולים. מכוניות נוסעות 10 ק"מ לשעה. אלה שהולכים ברגל — הולכים צעד, ועומדים. צעד — ועומדים. כל אלה הם הישגים מרשימים, שיש לזקוף אותם לזכותי!“

זאת אמר אמש (1.11.1987) ראש־הממשלה, מר גד יעקובי, בנאומו במלאת 15 שנה ליום בו החלה „הכפייה הזהירותית“, באיצטדיון בלומפילד, (שמזמן נסגר לכדורגל — משחק מסוכן מאוד), בפני כנס ארצי של שוטרים, מפקחים ומדריכים באגף לכפייה זהירותית. נכחו 80,000 איש.

הוסיף מר יעקובי: „לפני 15 שנה הייתי צריך להיאבק על „חוק הקסדה לרוכב הווספה“. אבל נוכחתי בצדקתי על־ידי השתיקה הגדולה של ההמונים. וזה מה שנתן לי את הרעיון להמשיך בכיוון זה. ב־73, כשנוכחתי שרק רוכבי וספות לא מגיעים לבתי־החולים — העברנו בכנסת את „החוק ללבישת קסדות לכל תושבי ישראל“. גם על חוק זה הודו לנו פה אחד כל אזרחי ישראל. אומנם בשתיקה. אז הלכנו קדימה, וב־75 החילונו על כל בית ישראל את „החוק ללבישת כריות על הכתפיים“, ואחריו מיד — „החוק להצמדת כריות גומי על העכוז.“

וכן הלאה וכן הלאה, הלך ראש־הממשלה ופירט את שלל החוקים למניעת נפגעים, למול תרועותיהם של עשרות אלפי הפקחים, שנתנו ידם ועמלו קשה באכיפת החוקים.

מר יעקובי לא פסח גם על „החוק ללבישת תחבושת של מנתחים על הפנים (מתחת למסיכת הגז)“ — נגד נזלות; ועל „החוק של ביטול העבודה“ — הבא למנוע תאונות בעבודה; ועל „החוק האוסר ישיבה בבית“ — אשר הקטין באופן מפתיע את התאונות בבית.

„נשארו לנו רק מקרי לב וסרטן“ סיים ראש־הממשלה את נאומו, „וברגע שנדע מה לאסור, או את מי לאסור, נתגבר גם על מקרי המוות האלה, ואנו כולנו נצפה בחדווה לעתיד ורוד, שבו בתי־הקברות שלנו יהיו ריקים ממתים!“

נטע צר

אל תתנו להם לטום!

בצדק הועלתה התביעה להוציא אל מחוץ לחוק את כל האירגונים השמאלניים, כמו מצפן, מפ"ם, שי"ח ושיח־לוחמים, משום שהם משמשים חממות למרגלים, בוגדים, חבלנים, שונאי־ישראל, מלשינים ואוהבי־ערבים.

אולם לא די בכך. יש להוציא מחוץ לחוק גם את כל הארגונים השמאלניים המוסווים. הנה, למשל — התעשיה האווירית אינה אלא אירגון שמאלני מוסווה.

רוצים הוכחה? בבקשה.

תונהג אחידות בסמל החברה

הנהלת התעשיה האווירית החליטה באחרונה להקפיד על אחידות בסמל החברה. לפי הוראות ההנהלה ימריא מטוס הסילון שבסמל החברה שמאלה.

רק לאחרונה הוציאה הנהלת התעשיה האווירית הוראה, שמטוס הסילון שבסמל החברה יטוס שמאלה, במקום הטיסה לימין עד כה. אז מה צריך יותר מזה? לאן נגיע אם כל מטוסי התעשיה האווירית יטוסו שמאלה?

אסור לחכות. על אחת כמה וכמה במיפעל ביטחוני רגיש כל כך. או שהם יטוסו ימינה או שהם לא יטוסו בכלל. והממשלה תצטרך להוציא אותם מחוץ לחוק.

אנו מודיעים בצער על פטירתה של חנה רובין ז"ל
המתאבלים:
בניה
כלותיה
נכדיה
וניניה

הצחוק המצוי

לפני כמה זמן נסעתי בשירות לתל־אביב וישבו על־ידי שני אנשים, אחד עולה חדש מאמריקה והשני מהארץ. עד קריית־ענבים כבר ידעתי מה שמם ומה שלום כל הקוזינים בארה"ב ובארץ. אחרי זה, האמריקני אמר שהוא חושב שהוא יסתדר בארץ יוצא־מן־הכלל, בעיקר בגלל שהוא מכיר את השפה. יש הרבה דברים שהשתנו מאז שהוא למד בחדר לפני ארבעים שנה, אבל הוא לא מתבייש לשאול. הנה, כבר יש היום בעיתון משהו שהוא רוצה להבין: למה הישראלים כותבים את השם ‚קלודיה' באות תו ולא באות דל"ת. אז הקוזין מהארץ אומר לו: „תראה לי איפה ראית דבר כזה?“ אבל האמריקני לא נותן לו להביט בעיתון, כי הרי הוא יודע עברית בעצמו. הוא מקריא לו: „הנה, כתוב פה שמתה איזה חנה רובין ומתו אבלים עליה החברים שלה — בלה, בניא, קלודיה, נקדיה וני־נה. נו, אז למה פתאום צריך את הקלודיה ב־תו? אני באמת לא מבין את הישראלים.“

אה! באמת משונה!

לא התאפקתי והיצצתי בעיתון, וזה מה שראיתי:

את קופסת־הגפרורים הזאת קונים בכל מקום: במכולת של סמי ובשופרסל. והיא יכולה לשמש דוגמה נהדרת לדמוקרטיה ולמיסחר הוגן: „שמע! קלייניט! פה תקנה רק גפרורים. לפני שתקנה את כל השאר — לך אל המשביר ותקנה שם.“

ואם תתעניין — יגידו לך שפה דמוקרטיה, וכל סמי מכל מכולת בארץ יכול גם־כן לפרסם מודעה כזו על כל קופסת גפרורים. אף אחד לא מפריע לו.

המודעה המבקששת